

Til § 5.

Naar en Lov, som den her foreslaaede, skal opnaa sin Hensigt, maa den komme til Anvendelse i alle Tilfælde, hvor der maa antages i Virkeligheden at være tilfattet et Salg mod kontraktmæssig bestemt Afdrag, selv om man — saasom for at undgaa denne Lovs Anvendelse paa Forholdet — giver det Udseende af et andet Retsforhold, f. Eks. et Lejemaal, der har den Egenkab, at Tingene, naar Lejen behørig er betalt i en vis Tid, tilfalder Lejeren som Ejendom. Hvis et saadant Forhold ikke kunde inddrages under denne Lovs Bestemmelser, er det indlysende, at Loven vilde kunne omgaaes paa den letteste Maade af Verden, og de Misbrug, man vil bekæmpe, vilde fortsætte sig kun under et andet Navn. Selv om det ikke udtrykkelig maatte være udtalt i Kontrakten, at Tingene i Virkeligheden sælges paa Afdrag, bør Loven komme til Anvendelse, naar dette dog kan ses at være Meningen, f. Eks. af den fastfattede Lejes Størrelse.

Til § 6.

I den tyttende Lov er det bestemt, at dens Regler ikke komme til Anvendelse, naar Køberen er handlende og som saadan indført i Handelsregistret. Denne Bestemmelse kan, da et saadant ikke eksisterer hos os og da det ikke er nødvendigt at lade sig optage i Firmaregistret, naar man handler paa sit eget Navn, ikke ligefrem overføres paa danske Forhold. Paa den anden Side bør den Tanke, som ligger til Grund for denne Bestemmelse, vistnok realiseres ogsaa hos os, saa vidt som den lader sig overføre paa vore Forhold. Handelens Frihed kræver sikkert, at egentlige Handelsforretninger ikke underkastes denne Lovs Bestemmelser, ligesom der ogsaa maa gaaes ud fra, at den handlende for hans Handelsforretningers Bedkommende har den fornødne Indsigt til ikke at inlade sig paa Wilkaar, som han ikke kan staa sig ved. Det hele Forhold, hvorefter Sælgeren regelmæssig fremtræder som den stærke Part og Køberen som den svage, finder ikke Sted i Handelsforhold, men i disse maa det meget

mere siges at stille sig yderst forskelligt efter de til enhver Tid forhaandenværende Konjunkturer, saaledes at snart Sælger, snart Køber er den, der kan foreskrive Wilkaarene. Den Lovbestemmelse hos os, som det i denne Henseende vil ligge nærmest at tilknytte til, er Sæ- og Handelsretsloven 19de Februar 1861 § 13. Naar Sagen ifølge denne Lovs Bestemmelser for Køberens Vedkommende er at betragte som Handelsfag (iffr. navnlig § 13, Nr. 1, 2 og 3), bør Retsforholdet ikke undergives nærværende Lovs Bestemmelser. I modsat Fald er der ingen Grund til at unddrage det fra Loven, f. Eks. hvis en Urtekræmmer eller en Haandværker, til hvis Fag slige Ting ikke henhøre, køber en Symaskine eller et Fortepiano paa Afdrag.

Til § 7.

Det maa utvivlsomt erkendes at være mest stemmende med almindelige Retsgrundsætninger, at en Lov som den her foreslaaede ikke finder Anvendelse paa Kontrakter, som ere afsluttede førend dens Ikrafttræden. Men det turde dog være ikke overskødigt at udtale dette udtrykkeligt i Loven. Thi det er ikke uden Eksempel, at Beskyttelseslove i visse Forhold tillægges Virkning ogsaa paa bestaaende Kontraktforhold. Der kan saaledes ikke være Tvivl om, at Konkurslovens § 161 maatte anvendes ogsaa paa gensidige Kontraktforhold, der vare stiftede førend Konkursloven, ligesom mange Bestemmelser til Beskyttelse for Tjende, Skibsfolk o. desl. finde Anvendelse ogsaa paa de bestaaende Tjenesteforhold af denne Art. Det er derfor ikke udelukket, at Tvivl kunde rejses i alt Fald med Hensyn til nogle Bestemmelser i denne Lov, f. Eks. § 3.

Grunden, hvorfor denne Lov i sin Helhed bør forblive uden Virkning paa tidligere Kontrakter, er navnlig den, at Kontrakten maa tages som en Helhed, og at det ikke kan vides, om ikke Fasttættelsen af Købesummens Størrelse hænger saaledes sammen med de enkelte Klausuler i den, at en hel eller delvis Udelukkelse af disse vilde have faaet Indflydelse i saa Henseende.